

Zarzuty i główne argumenty

W dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/54/WE z dnia 18 czerwca 2009 r. w sprawie wydobywania i wprowadzania do obrotu naturalnych wód mineralnych w art. 8 ust. 2 wprowadzono zasadę „jedno źródło – jedno określenie handlowe”, w którym to przepisie zakazano wprowadzania do obrotu naturalnych wód mineralnych i wód źródłanych pochodzących z jednego i tego samego źródła pod więcej niż jednym określeniem handlowym. Poza tym, zgodnie z art. 7 ust. 2 lit. b) w związku z art. 9 ust. 4 lit. c) dyrektywy, etykiety naturalnych wód mineralnych i wód źródłanych muszą zawierać wskazanie miejsca eksploatacji źródła oraz wskazanie nazwy źródła.

Ustawodawstwo bułgarskie zezwala jednak na wprowadzanie do obrotu naturalnej wody mineralnej i wody źródlanej pochodzącej z jednego i tego samego źródła pod więcej niż jednym określeniem handlowym oraz zezwala na wprowadzanie do obrotu wody mineralnej i wody źródlanej, pochodzącej z jednego i tego samego złoża podziemnego lub z jednego i tego samego podziemnego poziomu wodonośnego i mającej identyczne właściwości, pod różnymi określeniami handlowymi, z naruszeniem art. 8 ust. 2 dyrektywy 2009/54/WE. Ponadto ustawodawstwo bułgarskie nie wymaga, aby nazwa źródła w rozumieniu dyrektywy była częścią obowiązkowych wskazań, jakie muszą znajdować się na etykietach naturalnych wód mineralnych, w związku z czym nie jest ono zgodne z art. 7 ust. 2 lit. b) dyrektywy. Republika Bułgarii uchybiła również swojemu zobowiązaniu wynikającemu z art. 9 ust. 4 lit. b) dyrektywy, ponieważ prawo krajowe zezwala na wprowadzanie do obrotu wody źródlanej, która nie spełnia wymogów etykietowania.

W dniu 2 lipca 2020 r. Komisja skierowała do Republiki Bułgarii oficjalne wezwanie do usunięcia uchybienia. W dniu 23 września 2021 r. Komisja przesłała Republice Bułgarii uzasadnione stanowisko. Pomimo tego środki transponujące tę dyrektywę nie zostały jeszcze przyjęte przez Republikę Bułgarii ani nie powiadomiono o nich Komisji.

(¹) Dz.U. 2009, L 164, s. 45.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydane w dniu 17 maja 2023 r. w sprawie T-312/20 EVH GmbH / Komisja Europejska, wniesione w dniu 21 lipca 2023 r. przez EVH GmbH

(Sprawa C-464/23 P)

(2023/C 321/40)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: EVH GmbH (przedstawiciele: I. Zenke, Rechtsanwältin, T. Heymann, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec, E.ON SE, RWE AG

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

1. uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 17 maja 2023 r., EVH / Komisja (T-312/20) i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 26 lutego 2019 r. w przedmiocie koncentracji „RWE/E.ON Assets” (Sprawa M.8871, ABl. 2000, C 111, s. 1);

1a. tytułem ewentualnym i w każdym razie, o przekazanie sprawy T-312/20 Sądowi do ponownego rozpoznania w celu wydania wszystkich koniecznych rozstrzygnięć w odniesieniu do istoty sprawy;

2. obciążenie Komisji kosztami postępowania, włącznie z poniesionymi przez skarżącą w sprawie T-312/20 kosztami zastępstwa procesowego oraz kosztami podróży.

Zarzuty i główne argumenty

W **pierwszym zarzucie** odwołania strona wnosząca je podnosi, że Sąd dokonał błędnej wykładni prawa Unii, a konkretnie art. 101 TFUE i art. 21 ust. 1 rozporządzenia (WE) 139/2004 (¹).

Po pierwsze, zdaniem strony wnoszącej odwołanie miało dojść do naruszenia prawa Unii ze względu na brak zastosowania art. 101 TFUE z powodu rzekomo blokującego skutku art. 21 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw (pkt 392 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po drugie, Sąd nie wziął pod uwagę przedstawionych przez nią dowodów dotyczących zmywy kartelowej pomiędzy RWE i E.ON w rozumieniu art. 101 TFUE (pkt 392 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po trzecie, za naruszenie proceduralne uznać należy niewzięcie pod uwagę, ze względów formalnych, podniesionych przez nią twierdzeń w przedmiocie okoliczności faktycznych (pkt 393 i nast., 406 i nast. zaskarżonego wyroku).

W **drugim zarzucie** odwołania strona wnosząca je podnosi, że Sąd błędnie uznał przeprowadzoną przez Komisję procedurę dotyczącą połączeń w sprawach M.8871 i M.8870, a także przeprowadzoną przez Bundeskartellamt procedurę dotyczącą połączeń w sprawie B8–28/19 za niestanowiące integralnej części składowej jednej i tej samej (jednolitej) koncentracji, którą należało skontrolować w ramach jednej i tej samej procedury.

Ponadto strona wnosząca odwołanie zarzuca po pierwsze Sądowi wyłączenia z kontroli wynoszącego 16,67 % udziału mniejszościowego RWE na wejściu do E.ON w sprawie B8–28/19 (pkt 65 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po drugie, strona wnosząca odwołanie kwestionuje również dokonaną przez Sąd wykładnię pojęcia „jednolitej koncentracji” w rozumieniu art. 3 w związku z motywem 20 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw (pkt 74 i nast. zaskarżonego wyroku).

W trzecim zarzucie odwołania strona wnosząca je podnosi, że Sąd dopuścił się również naruszenia i błędnego zastosowania art. 2 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw ze względu na błędne określenie rynku w sprawie M.8871.

Po pierwsze, Sąd niesłusznie jej zdaniem zatwierdził pozostawienie przez Komisję otwartą kwestii wytyczenia granic tego rynku (pkt 220 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po drugie, Sąd nie zarzucił Komisji tego, że przedstawiona przez nią prognoza przyszłego rozwoju rynku była niewystarczająca (pkt 229 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po trzecie, strona wnosząca odwołanie kwestionuje niewystarczającą jej zdaniem ocenę analizy rosnącej siły rynkowej spółki RWE (pkt 260 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po czwarte zaś strona wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi dokonanie błędnej oceny stosunków konkurencyjnych między RWE i E.ON, a także okoliczności polegającej na zniknięciu E.ON z rynku (pkt 337 i nast. zaskarżonego wyroku).

W **czwartym zarzucie** odwołania strona wnosząca je zarzuca wreszcie Sądowi, że ten dopuścił się naruszenia zasady rozkładu ciężaru dowodu ze względu na to, iż w zaskarżonym wyroku (pkt 273, 278 i nast., 328, 341, 344 i 382) zastosował w odniesieniu do skarżącej przed nim zbyt wysokie standardy dowodowe.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. 2004, L 24, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 17 maja 2023 r. w sprawie T-313/20 Stadtwerke Leipzig GmbH / Komisja Europejska, wniesione w dniu 21 lipca 2023 r. przez Stadtwerke Leipzig GmbH

(Sprawa C-465/23 P)

(2023/C 321/41)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Stadtwerke Leipzig GmbH (przedstawiciele: I. Zenke, Rechtsanwältin, T. Heymann, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec, E.ON SE, RWE AG